

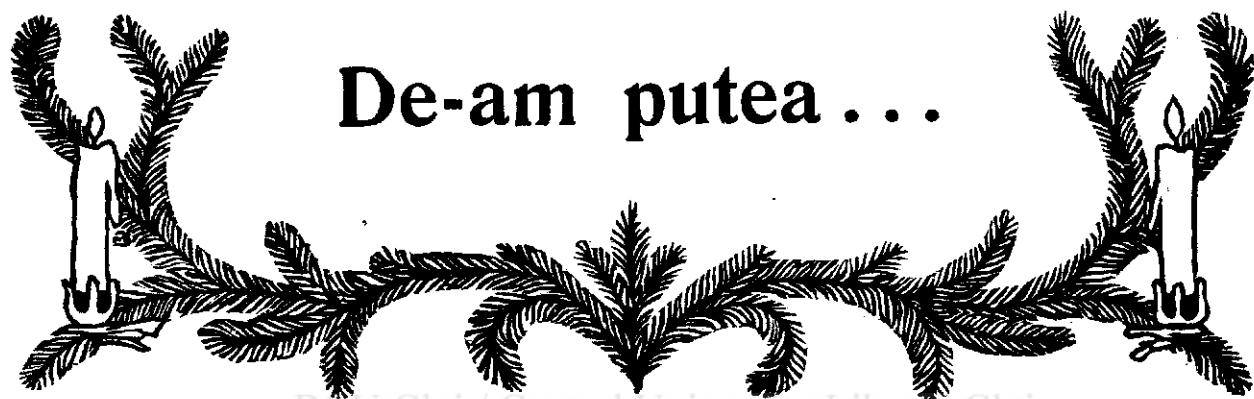
DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

De-am putea...

O, de-am putea lepăda măcar pentru o zi, ziua Crăciunului, vesmântul greu al urei, invidiei și al dorințelor necurate, ca să ne îmbrăcăm în haina neprihănită a virtuții! De-am înțelege cântecul ceresc al îngerilor cu bucle aurii, ce a sunat cu 1934 ani înainte deasupra Betleemului: **Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace și între oameni bună'voire!**

Ce bine ar fi de-am putea măcar odată să desbrăcăm orgoliul nostru și masca ipocriziei și a pozului! De-am putea cu sufletul simplu și curat al

păstorilor din Betleem să ne apropiem de Isus și noi am avea mângăierea ce au avut-o ei, de-a-l vedea și a-l adora pe El. Căci El în mila lui cea mare față de noi a devenit copil, ca să-l putem iubi și noi, oameni mărginiți și nedesăvârșiți, pe care strălucirea dumnezeirii îi umple de frică.

O, de-am avea, măcar pentru un minut, înțelepciunea magilor, conduși de steaua vestitoare de mântuire! Atunci am înțelege că tot ce n'a pornit din Betleem este nefolositor pentru noi. Am înțelege că știința, arta, civilizația, so-

cietatea și multe teorii sunt moarte fără spiritul Betleemului. Am înțelege că din peștera din Betleem izvorește toată fericirea noastră și dacă vrem să o aflăm, aici trebuie să venim.

Și de-am putea, măcar pentru o clipă, să avem evlavie și reculegerea Mariei, — Maica Copilului și a noastră, — am cădea în genunchi în peștera di Betleem și ne-am ruga așa: „Dulce Isuse, Copilule și Dumnezeule, am venit la tine. Suntem săraci, nu avem nimic, am venit cu mâna goală. Dar te rugăm lasă-ne, să stăm aici! Să te privim, să te ado-

răm, să te iubim! Să fim și noi odată fericiți, noi, cersitorii fericirii! Să gustăm și noi odată pacea!”

Iar El ne-ar zâmbi. cu zâmbetul lui cersc și fruntea noastră s'ar descreși. Și toate povoarele sufletu-

lui nostru ar dispărea. Ne-am uita durerile, am uita cugetele care ne turbură sufletul. Ne-am uita pe noi înșine și ne-am găsi pe noi înșine.

I. B.

Sărbătoarea iubirii.

Omul cu mintea lui mărginită, ori vrea, ori nu, trebuie să recunoască, că îi este imposibil să pătrundă în misterul Nașterii Mântuitorului, în taina aceluia, care însuși este atotputernic, atotștiutor și vecinic.

Sunt încă prea multe — chiar nenumărate — alte chestiuni și cu mult mai puțină importanță, despre cari încă nici cei mai învățați nu au putut să dea vre-o lămurire acceptabilă, sau vre-un răspuns categoric, chestiuni cari privesc numai făptura mâinilor lui Dumnezeu și nu însăși ființa dumnezească.

Evenimentele însă cele întâmplate și puse în fața omenirei, dacă se și pot cerceta cu întrebări fără de rost, neîntâmplate și nefăcute nu se mai pot face.

Așa un eveniment întâmplat este Nașterea Mântuitorului, întâmplată acum 1934 ani.

Că sunt încă mulți și azi, cari așteaptă aceasta Naștere, bazându-se pe sfintele scripturi ale vechiului testament, nu are nici o importanță asupra faptului întâmplat, ba din contra,

ne servește numai de dovadă eclatantă, că Nașterea lui Hristos a fost prorocită.

Toți evreii, fie că sunt ortodocși ori neologi, sefardiști ori zioniști, ei încă și azi așteaptă nașterea unui mântuitor.

Mântuitorul cel prorocit de Avraam, Isac și Iacob, de Ageu, de Moise, de Michea, de Isaia și de David s'a născut întocmai acolo, atunci și între acele împrejurări, precum era aceasta Naștere prorocită cu veacuri mai înainte. Iar în sfârșit faptul Nașterii lui Isus Hristos ni-l adevărește și istoria. Acest fapt nu poate fi negat, nu poate fi combătut.

Nu rămâne deci alta, decât numai să tragem concluziunile, anume să credem sau în contra unei convingeri mai bune, să negăm și să ne conformăm întocmai sau să ne împotrivim legilor dumnezeiești. Omul având voie liberă, nu ca și cum sunt celelalte creaturi ale lui Dumnezeu, poate să aleagă liber binele sau răul.

În ziua sărbătorii iubirii noi nu ne vom discuta cu pă-

gânii, nici cu neopăgânii, nici cu evreii, nici cu creștinii, cu catolicii lași și indiferenți, ci vom cânta împreună cu îngerii, vestitorii Nașterii Aceluia, care a fost este și va fi chiar și după nume Răscumpărător, Mântuitor, Om și Dumnezeu în aceeași persoană, zicând: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire.”

Soartea omenirii dela făcerea lumii și crearea omului și până la sfârșitul veacurilor, fericirea și nefericirea noastră au fost, sunt și vor fi bazate pe aceste câteva cuvinte.

Împăratul David cu X secole înainte de Nașterea Mântuitorului cânta în Ps.50 astfel: „Iată întru fărădelegi m'am conceput și întru păcate m'a născut maica mea. Că iată (Doamne) adevărul ai iubit, cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii tale mi-ai arătat mie... Dă-mi mie (Doamne) bucuria mântuirii tale și cu spirit domnitor mă întărește... Învăța-voiu pe cei fără de lege căile tale și cei necredincioși se vor întoarce la tine... Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda ta.

Un împărat puternic, care a învins pe Filistenii și care a întemeiat Ierusalimul, recunoaște că s'a născut cu păcatul strămoșesc, ca să se poată bucura de mântuire, trebuie să aibă spirit domnitor dela Domnul, mulțumește Domnului că cele ascunse și nearătate ale înțelepciunii sale le-a arătat lui, promite Domnului că îi va în-

văja pe cei fără de lege, să umble pe căile lui Dumnezeu și că pentru toate aceste bunătați gura lui va vesti lauda Domnului.

Toate acestea se cuprind,— bine înțeles în mod prescurtat der categoric — și în cântarea îngerească, cântată în noaptea Nașterii Mântuitorului. Și anume, dacă am preaslăvi pe Dzeu, cum se cuvine și dacă pe lângă aceasta am fi și oameni de bună voire, am avea pace pe pământ, am avea pacea lui Hristos.

Bunăvoirea aceasta însă care ne-ar asigura pacea pe pământ, trebuie cerută prin rugăciuni, prin preemărirea lui Dumnezeu. Și dacă un împărat puternic a simțit lipsa să ceară acest spirit domnitor de la Dzeu, nouă ni se pare că știind a sbura în văzduh, a ne cobori pe fundul oceanelor, că doară noi nici nu mai avem lipsă de ajutorul Spiritului Sfânt, prin care putem numai obține acest spirit domnitor cu bună voire și astfel și darul lui Dumnezeu, pentru ca în faptele noastre să putem alege cu voia liberă binele și să-l putem deosebi de rău, ca să ajungem bucuria mântuirii?

Nefericirea, mai mult, toate mizeriile și necazurile zilelor noastre ne sunt spre învățătură, că deși parcă știm multe, deși avem multe, una nu avem, nu avem pacea lui Hristos.

Nu avem pacea lui Hristos, pentru că nu știm, poate nu vrem să știm, ori chiar știind, poate că nu vrem să credem că: Așa a iubit Dzeu

lumea încât și pe Fiul său cel unul născut la dat, ca tot cel ce crede într'insul să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Apoi ne spune Isus: Precum m'a iubit pe mine Tatăl, și eu v'am iubit pe voi, rămâneți întru dragostea mea. De veți ținea poruncile mele, veți rămânea întru dragostea mea: precum și eu am ținut poruncile Tatălui meu și rămân întru dragostea lui.

Și care este porunca? Ne spune tot Isus, când zice: „Aceasta este porunca mea, să vă iubiți unul pe altul precum v'am iubit eu pe voi. Mai mare dragoste decât aceasta, nimeni nu are, ca să-și pună cineva sufletul său pentru prietenii săi!”

Cuvine-se deci cu adevărat, ca să prăznuim în mod cinstit aniversarea a 1934 a Nașterii Mântuitorului, pentru că Nașterea Lui a fost începutul Calvarului și suferințelor pentru răscumpărarea și mântuirea noastră, pentru cari sacrificii nu a cerut și nu cere alt sacrificiu din partea noastră, decât să iubim pe Dzeu, să iubim pe deaproapele nostru, să iubim chiar și pe dușmanii noștri, punând de măsura iubirii deaproapelui iubirea noastră față de noi înșine, deci și aceasta ne permite, iar pe Dumnezeu trebuie să-l iubim cu toată inima, cu tot sufletul și cu tot cugetul nostru.

Căutați aceasta iubire în jurul vostru și veți ști pentru ce nu este pace pe pământ.

Colindă.

O ce veste minunată
În Viflaim ni s'arată,
Astăzi s'a născut,
Cel fără de nceput
Cum au spus prorocii.

Mergând Iosif cu Maria
În Viflaim să se înscrie,
Într'un mic sălaș
Lângă-acel oraș
S'a născut Mesia.

Păstorii văzură-o zare
Din cer o lumină mare,
Ei fluerau
Îngerii cântau
Și cu toți se bucurau.

După o stea luminoasă,
Dintre altele aleasă,
Trei Crai mergeau,
Daruri duceau
Și 'n genunchi cădeau.

Pe Fiul în al său nume
Tatăl l-a trimis în lume,
Să se nască
Și să crească,
Să ne mântuiască.

Colindul Nașterii lui Isus.

Sculați, gazde, nu dormiți,
Că nu-i vreme de dormit,
Ci vreme de prăznuit,
Că vine o sărbătoare,
Cea mai sfântă pe sub soare.
Astăzi Dumnezeu o vrut,
Om pentru noi s'o făcut.
Din Fecioară s'o născut,
Din Maria-preacurată,
Într'o micuță poiată.
Îngerii veniră jos,
Unde s'o născut Hristos.
Și frumos l'au lăudat,
Cu toții s'au bucurat.
Și noi să ne veselim,
Cu toții să prăznuim,
Până'n veci să-l alduim.
La a lui Hristos venire,
La a noastră mântuire.
Dintr'această mică casă
Binele să nu mai iasă.
De oameni fie iubită,
Totdeauna pomenită,
De Domnul blagoslovită.

Mărire lui Dumnezeu! Pace omului!

Poporul ales al lui Dumnezeu între multe suferințe și încercări a rătăcit în pustie. Când amurgul învălea tabăra de corturi, ziua de mâine se arăta mereu ca nesigură, pentru că nu s'a știut, dacă pe mâine se va găsi hrană!

Nisipul pustiului, încă era umed de roua de noapte și iată minunea! Hrană miraculoasă a căzut din cer. Era mana. Poporul ales a privit-o... a privit-o... Ce poate să fie aceasta? Nu a putut să înțeleagă. Și buzele miilor deodată s'au deschis pentru un strigăt de mirare: *Manhu? Ce-i aceasta?*

Când în așteptarea grea de patru mii de ani ne-am ofilit, a apărut grația Dumnezeului nostru Mântuitor și iubirea lui de oameni. În iezlea săracă din Betleem vedem pe Cuvântul veșnic, întrupat, pe unul născut Fiul al lui Dumnezeu!

Și buzele noastre repețesc întrebarea: *Manhu, ce poate să fie aceasta? Ce s'a întâmplat? Doară Dumnezeu s'a făcut om? Și o făptură a devenit mama Creatorului? Oare Cel Născut a fost înainte de aceea, care L-a născut? ... Taină neexplicabilă, ascunsă tuturor timpurilor. Stăm în fața ei mirați și neputințioși. Nu o putem deslega.*

Când — cași evreii — îngămădim întrebare după întrebare și când amușim în fața neputinței noastre, de a deslega aceasta problemă, deodată, pe neașteptate, glas îngeresc stră-

bate câmpiile Betleemului: *Marire între cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună'voire!* Iată desnodământul tainei! Pentru aceea a venit Dumnezeu pe pământ ca să fie: mărire lui Dzeu și ca binecuvântarea păcii să se reverse asupra Omului.

Iezlea din Betleem vorbește despre mărirea lui Dumnezeu.

Aceasta mărire omul a răpit-o în decursul miilor de ani dela Dumnezeu. S'a umplut și paharul paciinței. A sosit împlinirea vremii. N'a putut să mai dureze dizordinea organizată. Pe toată linia s'a început restabilirea dreptății. Aceasta este opera răscumpărării, pe care om nu a putu-o săvârși. Mărirea lui Dumnezeu răpită odată, numai Dzeu a putut-o restitui.

Opera aceasta a fost mare și grea. Puterile iubirii lui Dzeu au intrat în funcțiune. Atotputernicia lui Dzeu la creare n'a intrat în muncă în măsura aceea, ca la iezlea din Betleem.

Ba chiar am putea să zicem, că atotputernicia lui Dzeu este lucru mărunț față de lucrul săvârșit în întrupare. Ar fi putut să creeze o lume de o mie de ori mai frumoasă, dar n'a putut să producă un adevăr mai bun, mai mare, mai majestos, ca micul Copil dumnezeiesc din iesle. În creare idea „să fie” a produs totul. Că la crearea omului sf. Treime — pare că — a ținut consfătuire, nu este meritul omului. Și pe om l-ar fi putut crea cu cuvân-

tu „fie.” În opera răscumpărării a funcționat atotputernicia lui Dumnezeu; aici, ca la toate lucrurile mari, s'a folosit de mijloacele cele mai umile. Pe Moise îl trimite împotriva lui Faraon cu un toiag, pe David cu praștie împotriva lui Goliat. Răsunetul goanelor face, ca să cadă zidurile Ierichonului. Împotriva lui Holofernes trimite pe slaba Iudita. În întrupare, un copil sugaci umilește lumea întreagă. Mizeria lui umilește bogăția și neajunsurile multe - luxul

Paie reci, grajd umil! Mult, foarte mult vorbesc despre atotputernicia lui Dumnezeu!!

Unde se manifestă în mod mai strălucit iubirea și îndurarea lui Dumnezeu, cași în răscumpărare?

Ce ne dă Dzeu la Crăciun? Doară paradis cași lui Adam? Moșii și vite cași lui Avram? Tări bogate cași lui David? Înțelepciune, cași lui Solomon? Nu, mai mult, cu mult mai mult! *Pentru că așa a iubit Dzeu lumea, că pe unul născut Fiul său l-a dat pentru ea.*

Paiele reci, grajdul umil, mult, foarte mult ne spun despre îndurarea și iubirea nemărginită a lui Dumnezeu.

În întrupare recunoaștem și dreptatea fără margini a lui Dumnezeu. Atotputernicia lui Dzeu ar fi putut repara vătămarea și cu jertfă mai mică. Ar fi putut să șteargă printr'un cuvânt păcatul. Dar ofența adusă lui Dzeu este nesfârșită, deci și repararea trebuie să fie

nesfârșită. Nu s'a îndurat nici de Fiul său, ca să se poată șterge jugul păcatului. De aceea la ieslea din Betleem: *dreptatea și pacea s'au îmbrățișat.*

Cântarea de mărire a îngerilor, fluierul păstorilor, strălucirea cerească a grajdului mizer, toate ne vorbesc despre mărirea lui Dzeu.

Marele și puternicul Dumnezeu învălește puterea mării sale în strălucirea mistică a nopții de Crăciun. Strălucirea este temperată prin împrejurimea grajdului umil, pentru ca și omul pămîntesc să o poată cuprinde.

Ieslea din Betleem este învățătorul infalibil al aprecierii omului. Oare putea-va omul mulțumi oarecândva pentru acel capital mare sufletesc, că însfârșit s'a putut trezi la conștiința sa proprie. Ce imbold am primit, pentruca noi să ne păstrăm conștiința demnității noastre de om! Și până atunci, multe a făcut Dumnezeu pentru om! Să privim istoria poporului evreesc. Dă porunci impune opreliști, pedepsește cu potop, nimiceste cu ploaie de foc, îndulcește cu mană, face să răsară oameni mari... Când aceste toate nu-și mai ajung scopul, atunci vine cu ultimul mijloc, îl trimite pe Fiul său unu-născut, ca El să ne învețe la tot adevărul. Și ce a învățat prin cuvânt, a înfăruit și cu fapte. Nu poate să zică nici odată omul cel păcătos, că-i ușor, ca Dumnezeu să dea porunci... dzeu cu viața sa pămîntească a trăit, cu pilda sa a arătat cum trebuie să fie omul. — Pilda cea mai elocventă este ieslea din Betleem; Amvon mare, care vestește înălțarea și demnitatea adevărată a omului.

*

Micul Isus ne surăde din iesle și vrea, ca noi să înțelegem marea învățătură a nopții Crăciunului

MISMAR

Incă odată: Româanismul și Viața religioasă

Intr'un număr trecut al „Duminecii,” sub titlul *Româanism și viață religioasă*, s'a scris în esență că intelectualii de azi vreau să reinvie viața românească ca dintr'ansa să se poată reoglindi adevăratul suflet românesc. Dar uită că cea mai esențială parte a sufletului românesc este partea religioasă. Este, prin urmare, o contradicție între nizuințele intelectualelor și practica lor, atunci când chiar asociațiile culturale organizează în timpul postului serii de ceaiuri și serate dansante.

S'a mai făcut aluzie acolo că acest timp s'ar putea utiliza foarte bine pentru producții de natură mai serioasă decât dansul și, în consecință, în mai mare concordanță cu sufletul românesc pe care vrem să-l reintronăm în drepturile sale. S'au vizat, fără să se spună numele, seratele și ceaiurile dansante organizate de către unele asociații culturale, din orașul Sighet.

Susținem cu tărie că ședințe cu conferințe științifice, de interes cultural și social, serate de un anume fel de muzică au cel mai potrivit loc în postul Crăciunului și servesc la înobilarea și curățirea sufletului, ca o pregătire vrednică pentru marile sărbători ale Nașterii.

Ne dăm seama foarte bine că nu numai societățile culturale ci și unele așezăminte de stat chemate în locul întâiu să dea educație românească, uită că atunci când vreau să facă

româanism, trebuie să-i dea mare atențiune părții religioase.

Ne gândim, înainte de toate, la armată. Țăranul care știe de acasă că viața românească a crescut și s'a dezvoltat în jurul bisericii; care deosebirea între neamuri o vede mai cu seamă în deosebirea dintre credințele religioase și datinile legate de ele, venind la armată, este aproape rupt de către viața religioasă. Iară el, văzând neglijată biserica, simte slăbind în sufletul său acea legătură, care în adâncul sufletului său, în cea mai mare măsură îl leagă de româanism. Trebuie să recunoaștem că armata întărește alte legături sufletului individual cu sufletul neamului, dar oricât de multe legături noi am face, nu e voie să se slăbească cele existente.

Dacă comandamentele armatei noastre s'ar îngriji ca soldații să poată cerceta mai des biserica, aceasta ar contribui foarte mult și la creșterea dragostei față de armată, în poporul nostru.

Nu facem aci teoria importanței educative, din punct de vedere moral, a Bisericii, ci numai din punctul de vedere al româanismului. Oricare dintre noi știe că sufletul româanismului este un suflet armonios, poate mai armonios decât al oricărui alt popor. Armonia lui este produsă de către un ansamblu de coarde bine acordate și proporționate. Coarda religioasă dă însă tonul funda-

mental al acestei armonii. Rupeți aceasta coardă, ori îi falsificați tonul și ați distrus întreaga armonie. Slăbim coarda religioasă din sufletul intelectualului am săpat o prăpastie între el și între țaran pe care nu-l vom mai înțelege; între noi și sufletul românesc care se va cosmopolitiza.

Rândurile de sus sunt scrise ca să fie citite și meditate de către cei în drept. Căci cu ei împreună, toți intelectualii conștii vrem să păstrăm și să întărim sufletul românesc al poporului nostru așa cum istoria ni l-a hărăzit în lungul veacurilor de restriste, nu numai în țaran ci în noi înșine și încă în forma lui cea mai nobilă.

De sine se înțelege, că în aceasta nizuință și Biserica are mari îndatoriri pentru împlinirea misiunii ei. Îndatoriri cărora Biserica noastră unită cu Roma chiar și în greutățile mari cari le întâmpină, îi răspunde cu eroism. În lupta ei însă trebuie ajutată de către cei chemați ca să fie reprezentanții ideii românești. Învățătorii, funcționarii comunali trebuie să contribuiească pentru acest ideal împreună cu preotul, precum și preotul contribuiește la munca ce o săvârșesc aceste organe.

Il desaproabăm cu toată energia și chiar numai din acest punct de vedere pe funcționarul administrativ și pe jandarul care dintr'un zel rău înțeles, face prozelitism. Prin faptele lor desbină sufletește poporul și prezintă statul român sub aspectul fals de agresor al libertății și conștiinței religioase.

O fac ei aceasta conștient ori nu-și dau seama că prin aceasta slăbesc legăturile sufletesti care trebuie să o aibă oricare român față de statul său național?

Dar orice slăbire a legăturilor de dragoste entusiasmăte a românilor, față de statul român este o crimă.

Azi însă toți ceice sunt adevărați intelectuali, conducători ai Neamului Românesc trebuie să-și dea seama că menirea lor în viața Statului Român este crearea celei mai mari și perfecte unități armonioase a sufletului românesc. Această unitate noi o vedem ca o catedrală ce trebuie zidită pe temelii solid al dragostei și moralei creștinești din cărămizile muncii depuse zi de zi, pentru mărirea lui Dumnezeu, pentru Neam, pentru Țară și pentru aproapele nostru.

O viață.

Deșertăciunea deșertăciunilor,
Toate sunt deșertăciuni!
(Ecclesiastus c. 1. v. 2.)

Era într-o după amiază, cam pe la ora 5, când sezonul lucrului este mai în toi, însă evenimentul comunei face ca lumea să lase toate aceste uitate și părăsind ori ce lucru, să alerge cu toți, care de care mai cu repezeală, să vadă alaiul funebru, al tânărului X. Cerul era mai mult senin, doar ici și colea se vedea brăzdat, de câte mici norișori, subțiri, de culoare albă strălucitoare, Vara în-

târziată, cu o mică adiere de vânt, părea a fi cel mai favorabil timp, pentru transportarea la locul de odihnă, a sărmanului corp neînsuflețit. Din mijlocul mulțimei ce aștepta pe drum, îngrămădiți să vadă „petrecania” unui tânăr bogat, se auziau glasuri de femei, care exclamau: — „Ce frumoasă vreme are!..” — „Acuma este vremea să sosească! adaugă una — căci clopotele de mult vestesc plecarea...”

— „Iacă vin, dar ce mândru îl cântă fetele, după cetera țiganilor; se vede că el a lăsat cu limbă de moarte, să-l ducă așa!..” Depe fereastră turnului bisericeii clopotarii de mult pândesc, să observe stațiunile mortului, în lungul drumului, mai bine, ca să execute răstimpurile mai regulate și să slobozească adevăratul glas al clopotului, celui mare cu răsunetului cel puternic. Cortegiul funebru deja este și mai aproape.

Acum se poate vedea și mai bine... lungul convoiului de oameni, în fruntea cărora alături de cantor și înapoia praporilor apare Părintele cu o mică cruce în mână; înaintând cu pași mici și rari, ca să nu închidă prea repede lumina zilei, pentru tânărul pe care-l duc în sicriu, pe umeri șase flăcăi; toți de vrâsta lui și prieteni din copilărie. Ajunși în fața porții cimitirului, Părintele se întoarce cu fața către cadavrul răposatului și făcând semnulsf. Cruci, se adresează publicului pentru staționare: „Genunchi voștri Domnului să-i plecați!” După care cuvinte cân-

tările cu muzica încetează, pentru a da loc rugăciunilor ce vor urma, împreună cu Evangelia mortului.

— „Ce frumos glas are părintele! Ți-e mai mare plăcerea, să asisti, la o înmormântare ce o face El.” — exclamă un intelectual dintre noi, care ne-am oprit într-o margine de drum, la vre-o 50 de metri, apropiere de poarta de intrare în cimitir.

— „Dar ce predică potrivită i-a ținut, parcă i-a cunoscut toată viața feciorului...” — adaugă un moș bătrân.

Fără ca să văd al doilea semn al Crucii, din partea Părintelui, ca să se ridice din genunchi, — obicei de sfârșitul staționării, — deodată aud bocetele mamei, pe care o urmează încă altele, o mulțime de cântărețe. Dar de data aceasta nu mai așteaptă tonul vioarelor, ci încep dela sine amuzical să cânte, în emoția mare, ce le-o provocat-o cuvintele din versul pe care l'a început bătrâna mamă, în hohote de plâns. Iar variația începuturilor, căci nici două acuma nu cântau deodată, face imposibil de a înțelege ceia ce versuesc în puterea gurii lor ... Pe când clopotele nu-și dau rând, începând parcă cu mai mare răsunet, de a-l cânta și a vesti într'acelaș rând și ultimele minute pe care le are tânărul, până la despărțirea vecinică de părinții frații și rudeniile lui ... Petrecania urmată de curioși pleacă, intrând în cimitir ... O mărire deșartă, până unde ai ajuns ... putut-ai îndulci cu ceva urechile acestui corp neinsuflețit și părăsit de

viață? .. Ori tu muritorule, crezi că s'a împărțășit cu ceva din toate acestea? .. Nu. — „Căci toate sunt deșertăciune cele omenesti, câte nu rămân după moarte l.. Nu rămâne bogăția, nu ne însoțește nici mărirea, căci venind moartea toate aceste pier. — Deci însemnează-ți bunule creștine, că numai una ne mai folosește, dacă am fost învredniciți cu fapte bune în viață, — ruga și pomana. Pentru aceasta, pe Hristos cel fără de moarte să-L rugăm: pe cei muțați dela noi, odihnește în cerurile Tale sfinte ...”

Bodnar Ioan

Serbarea Agru-lui la Ciocârlău Jud. Satu-Mare.

În ziua de 6 Decembrie (Sf. Nicolae) s'a făcut în frunțașă comună românească Ciocârlău sfințirea crucii de pe turnul bisericii, iar după masă a avut loc la școală serbarea Agrului. Deși timpul a fost cam neprielnic, totuși biserica a fost arhiplină de credincioșii din loc și jur.

Serviciul divin a fost oficiat de către Rvd. Domn. canonic Alexandru Breban, d. protopop Nicolae Breban și dnii preoți Valentin Pinteș, Chișborat Florian și Lazar Gherghel preotul din loc. Răspunsurile sf. Liturgii au fost date de corul mixt local, condus de d. inv. Ion Simon.

După terminarea sf. Liturgii s'a sfințit crucea de pe turnul

bisericii, care a și fost pusă la loc. Biserica este zidită în 1911. A suferit multe pagube în timpul războiului — luând Ungurii cele 4 clopote frumoase pe care le avea, iar în primăvara anului 1919 când a fost frontul în aceste localități, tunurile ungrești au fost îndreptate asupra acestei biserici, reușind să perforizeze acoperișul în câteva locuri.

Biserica din Ciocârlău este mult admirată de streini pentru măreția și frumusețea ei.

Din inițiativa harnicului și neobositului părinte Lazar Gherghel păstorul sufletesc al acestei comune, curatoratul a hotărât renovarea bisericii. Turnul se renovează în întregime fiind aproape gata. La primăvară se va picta interiorul și se va face iconostasul. Deși trecem prin aceste timpuri grele de criză, credincioșii își dau toată silința pentru a duce la bun sfârșit opera începută.

Serbarea Agru-lui.

La ora 5 p. m. s'a desfășurat la școală cu deosebit fast un frumos program religios. Școala a fost neîncăpătoare pentru marea mulțime de credincioși care au luat parte]

Din asistență am remarcat pe Rvd. Domn. canonic prepozit Alexandru Breban, d. protopop Nicolae Breban, Dna și d. V. Pinteș, dna și d. pr. L. Gherghel, dna și d. Chișborat Florian, dna și d. Anton Breban directorul casei cercuale Baia-Mare, d.șoara Ninuca Vancea, d. Ioan Răfan dir. inv.

Bârgău, d. Dezideriu Lampel, d. Gheorghe Vancea notari, Cornel Buciuman perceptor, Valeriu Mătăsean și Corpul didactic din loc.

Sub conducerea harnicului și priceputului director școlar din loc d. Aloiziu Brumat, s'a desfășurat un program bogat și variat compus din cântări, recitări și piesa : „Slujnica Domnului „care a reușit foarte bine, stârnind admirația celor prezenți.

D. inv. Ioan Simon ține o documentată conferință despre „credința în Dumnezeu și creșterea tinerimii.“

Dl. inv. Ioan Vălean, printr'o frumoasă expunere arată însemnătatea Agru-lui în zilele noastre și datoria creștinească a fiecăruia de a se înrola în această asociație.

Destoinicul Primar, Gavril Pop, vorbește despre sectele religioase. Rvd. canonic, mul-

țimește conducătorilor acestei comune care trăesc în bună armonie unii cu alții, lucrând mână în mână pentru lumina-rea poporului. Astfel de credincioși și conducători, pot să fie luați ca exemplu de alte comune.

Serbarea a luat sfârșit la ora 7.

Gh. VANCEA
nolar.

Tipografia și Librăria Asociației pentru Cultura Poporului Român din Maramureș

tuturor le dorește

Sărbători fericite

și

An Nou fericit!

Programul

sfințelor sărbători ale
Crăciunului la biserica
gr. cat. rom. din Sighet.

Vineri, 21 Decembrie la orele
6 Cultul Preasfintei Inimi.

Sâmbătă. 22 Dec. la orele
8 Liturghie. Mărturisiri și cumi-
necări. La orele 3 Vecernie.

Duminecă, 23 Dec. la orele
8 Utrenie, la 9, 10, 11^{1/2} sfte
Liturghii. La orele 3 Vecernie
și Rozarul.

Luni, 24 Dec. la orele 8
Orele. Inseratul apoi Liturghia
st. Vasile. Noaptea la 12 După-
cinarul.

Marți, Miercuri, Joi (25, 26,
27 Dec.) la 9, 10, 11^{1/2} Litur-
ghii, ca de obicei.

În cele 3 zile antemergă-
toare sfințelor sărbători preoții
în permanență vor sta la dis-
poziția credincioșilor pentru pri-
mirea mărturisirilor.

Calendar săptămânal.

23 Dec. — 5 Ian. 1934.

- 23. Dumineca în-te de Nașt. D-lui
Ap. Evr. 11, 9, Evg. Mat. 11—25
10 Martiri din Creta
- 24. Luni M. Eugenia.
- 25. Marți Nașterea Domnului
Ap. Gal. 4, 4, Evg. Mat. 2, 1.
- 26. Mercuri Sf. Născ. de Dumnezeu
Ap. Evr. 2, 11, Evg. Mat. 2, 13
- 27. Joi Sf. Protm Ștefan
- 28. Vineri Ss. 20 mii Martiri
- 29. Sâmbătă 14 mii prunci uciși de Irod

- 30. Dumineca înainte de Bobotează
Evg. Mat. 2, 13—23
M. Anisia
- 31. Luni C. Melania † 432.

1935.

- 1. Marți T. impr. Sf. Vasile
- 2. Mercuri P. Silvestru
- 3. Joi Pr. M. Malachia
- 4. Vineri S. 70 Apostoli
- 5. Sâmbătă M. Teop. și Teona